

P. I. C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (c)
AM'DAM GEN. GIRO C 2885

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

Amsterdam Maart 1930 No. 1
Derde Jaargang No. 4

L'OUVRIER COMMUNISTE (het maandorgaan
van onze Fransche geestverwanten) van
25 Nov.'29 (dubbelnummer) brengt onder
de titel "Le Trotskisme se dégonfle"
beschouwingen over de Trotskistische
oppositie -beschouwingen, die we ove-
rigens geheel voor rekening van onze
Fransche kameraden laten, maar die we
om hun belangrijkheid in de PIC willen
publiceeren.

HET VERVAL VAN HET TROTSKISME.

De bolsjewiek-leninistische oppositie levert steeds
meer capituleerenden op. Men kent de boom aan zijn vruchten. Een
oppositie, die half legaal, half loyaal, half proletarisch, half
burocratisch is, - die de ernstige strijders ondergeschikt
maakt aan politieke manoeuvres en eeuwige sofisterij, - die
door een kleine klik "grooten" geleid wordt, zulk een oppositie
kan niet anders dan corruptie, opportunisme en capitulatie
kweken. 't Feit, dat Trotsky 25 ~~XXX~~ Sept.'29 het document Ra-
kofski ondertekend heeft, het feit, dat de heele bolsjewistisch-
leninistische oppositie internationaal het eens is, 't zij met
de letter, 't zij met de geest van deze verklaring - is dat ca-
pitulatie? Dit is hetgeen men ernstig discussieert - en bijkans
het éénige, waarover men discussieert - in de oppositiebladen.

Laat het géén capitulatie zijn. Maar als Trotsky,
Rakofski, of een der genen, ~~XXX~~ in wie de meest strijdbare ar-
beiders vertrouwen hadden, hen beschouwende als onverzoenlijke
strijders, als leiders, in wier handen de massa haar toekomst
kon leggen, hun invloed misbruiken door willens en wetens de ar-
beiders te bedriegen, door hen te desoriënteeren met fraseologie,
en ze ten slotte, als vee aan hun onderdrukkers over te leveren, ~~XXX~~
dan komen al die discussies slechts neer op het onderscheid maken
tusschen verraad en capitulatie.

Thans, zonder af te zien van zijn rol als hoofd der
oppositie, die voorgeeft de arbeiders te verdedigen tegen de Sta-
linistische bureaucratie, begint Trotsky het recht van vereeniging,
het recht van fractioneele activiteit in Rusland, het recht te
protesteeren door middel van stakingen en arbeidersbetogingen, te
te bestrijden.

EN KAN TROTSKY DAN GEEN VERRADER GENOEMD WORDEN?

Wat blijft er over van de proletarische stellingen
van het Trotskisme? Wat blijft er over van de critiek, gericht

211. 2.
tegen de opportunistische sabotage van de Engelsche algemeene
werkstaking en de Chineesche revolutie, tegen het "slinsche"
sluiten, interbationaal, van verdragen met de imperialisten?

Niets!
De grootste politieke dwaling van Stalin, verklaart
de Trotskistische oppositie, is: Trotzky te hebben verbannen....
Och, Stalin zag goed, toen hij Trotzky deze post van
vertrouwen in Konstantinopel toebedeelde. Niet langer schreef
Trotzky, als in Alma-Ata, oproepen, omm tot het uiterste te strij-
den tegen de bureaucraten en NEP-mannen, doch proclamaties voor de
verdediging van Sowjet-Rusland, ten gunste van de oorlog van
Stalin en Tsjang-Kai-Sjek tegen de Chineesche en Russische pro-
letariers, ten gunste van hereeniging van de opposities met de
Stalin-politiek enz. enz.

Zeer zeker bestaan er in internationale gezichtspun-
ten verschillen, maar de essentieele overeenkomst: de economische,
politieke en ideologische ontwapening van de arbeiders, te zamen
met versterking van de bureaucratie van de staat en van 't staats-
kapitalisme, is een genoegzame garantie er voor, dat Trotzky
evenmin als de andere oppositie-leiders Tsjliapnikof, Kollontai,
Rakowski, Krestinski, enz., een andere politiek zou volgen, dan
die van het nationaal-russisch sociaal-fascisme. (Dit is niet
een scheldwoord zonder meer, want wat is staatskapitalisme of
staatsocialisme anders dan sociaal-fascisme? - PIC). En daar
Trotzky nog steeds de naam van "links" heeft, is hij bij uitstek
geschikt, om de revolutionaire arbeiders af te houden van die
groep van Marxisten-door-dik-en-dun, die men de "ultra-linkschen"
pleegt te noemen.

't Resultaat is dan ook een brochure van Trotzky
in de geest van Lenin's "Het radicalisme, een kinderziekte van
het Communisme", die in Frankrijk door de "Librairie du Travail"
is uitgegeven. Trotzky is hierin zoo handig, om de bourgeois in
Rusland Stalinisten te noemen en de ultra-linkschen "Korschisten".
Ten eerste behoeft nu geen preciese definitie of karakteristiek
de strijd als een leiderskwestie behandelen. Trotzky preferert
het, alleen met Karl Korsch te debatteeren. Inderdaad staan beide
slechts voor hun persoonlijke opvattingen, maar Korsch is een
beproefd Marxist, terwijl Trotzky reeds jaren het dialectisch
historisch materialisme laat varen. (Voor ons is Korsch een
ridder van de droevige figuur, 't mannetje, dat niet weet, of
ie voor- of achteruit moet. Hij is tegen het parlementarisme,
maar, zie je, begrijp je wel, nou, daarom ben ik er toch voor.
Hij is tegen de vakbeweging, maarre, zie je, de massa hé,
daarom ben ik voor. Hij is tegen collectieve contacten, maarre
de praktijk van het Leven hé, daarom is ie er voor.) XXXXXX Bah,
wat een kwallen! - PIC).

In één adem worden Urbahns en Louzon bestreden.
Hoe staat het de (niet-Marxistische) Louzon?
Louzon duldt niet de innenging van 't proletariaat
van 't eene land in de zaken van een naburig proletariaat, en

blz. 3

noemt daarom Stalin's politiek in China "imperialistisch", en
Tsjang-Kai-Tsjek's politiek "nationalistisch". Trotzky daaren-
tegen verzet zich tegen de innenging van de bourgeoisie van het
eene land in de zaken van die van 'n ander land en noemt des-
wege Tsjang-Kai-Tsjek's politiek inzake de Russische concessie
"imperialistisch". Dus beide zijn, in principe, vóór de natio-
nale oorlog en tegen de burgeroorlog.

Urbahns eischt voor de Russische arbeiders het recht
van vereeniging en spreekt zich uit voor boycot van de oorlog
Rusland-China. Als Trotzky, hierin naast Stalin staande, hem
dan antwoordt, dat het vereenigingsrecht burgerlijk is, en
boycot van de oorlog pacifistisch, dan staat Urbahns met de
mond vol tanden.

Wij, ultra-linkschen, beantwoorden hen beiden:
Zeker, het vereenigingsrecht is iets van de burgerlijke demo-
cratie en daarom zijn wij voor versterking van de macht der
arbeiders langs illegale weg.

Zeker, boycot van een oorlog is pacifistisch en
loopt op niets uit, zoodat de oorlog, vijandschap tusschen twee
imperialistische kampen, ongehinderd voortgang vindt... en
daarom zijn wij voor aanvaarding van de imperialistische oorlog,
ter omzetting in een burgeroorlog.

Volgen wij Louzon of Trotzky, dan moeten de Chine-
sche arbeiders kiezen tusschen de twee imperialistische groepen.
En indien Amerika en Japan zich er in mengden, hoe zouden de Ame-
rikaansche revolutionaire matrozen zich moeten gedragen? En
de Japansche communisten?

Doorvoering van Stalin's of Trotzky's denkbeelden
zou zoodoende voeren tot liquidatie van de IIIe Internationale,
een liquidatie, schaamtvoller en verschrikkelijker voor het
proletariaat, dan die van de IIe Internationale.

Dit zou het antwoord aan Trotzky kunnen zijn, maar
deze ex-kamaraad heeft een onoverwinnelijke afkeer van discussie
met proletariers, naif genoeg, om nog de principes van het Inter-
nationalisme en de permanente Revolutie te verdedigen, en het
is waar, dat hij het drukste discussieert over de prijs van z'n
boeken en van z'n artikelen in de burgerlijke pers.

Willen we antwoorden op critiek op, plus verdediging
van toestanden in Rusland door de Fransche Trotskisten, dan
kunnen we in het kort zeggen:

Er zijn in Rusland drie categorieën: arbeiders,
burecraten ("fonctionnaires") en privé-kapitalisten.
DE BUROCRATEN, gevolg van staatskapitalisme en administratie-
monopolie, **REGEREN**.

DE ARBEIDERS, door de bureaucratie in slaap gewiegd met fraseolo-
gie over de ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ niet te ontkennen verdwijning
van het proletarische tijdperk, **WORDEN UITGEBUIT EN GEREGERD**.

blz. 4.
DE KAPITALISTEN BUITEN UIT EN ACCUMULEEREN. Zij zijn een klasse in ontwikkeling, grooter wordend. Zij betalen hun belasting en onderwerpen zich aan de "proletarische" clowneries van de burocratie, en verder wordt hun de weg vrijgelaten.

De burocraten en de kapitalisten zijn de sterksten en de ontwikkeling van het kapitalisme (privé of van de staat) werkt daartoe mee. Ontwikkeling van het staatskapitalisme betekent voor Trotzky echter ontwikkeling in de richting van het socialisme, vergetende, dat, zoo staatskapitalisme, dit ooit doen kan, dit dan het geval is in kapitalistisch-verontwikkelde landen.

Natuurlijk is er een antagonisme tusschen het staatskapitalisme en zijn monopolies en het privé-kapitalisme, maar het geval wil, dat de leiders van het staatskapitalisme, de burocraten, voor de arbeiders aan de zijde van de kapitalisten staan, bourgeois zijn, zoodat de concurrentie tusschen het kapitalisme van de burocraten en dat van de kapitalisten, neerkomt op een 'n groeiverschijnsel van een doodgewoon kapitalisme in Rusland. EN MOET HIERUIT NU EEN VERSPERRING OF KAPITALISME IN RUSLAND. VAN DE PROLETARISCHE DICTATUUR UIT VOLGEND!? EEN RENAISSANCE van de vermeerderd wel het aantal proletariërs, maar in nog hogere mate de macht van de exploiteerende klassen.

De eenige uitweg zal zijn: de internationale, proletarische revolutie. Vroeger sprak Trotzky van "arbeidersdemocratie" en "opmarsch naar 't Socialisme door de wereldrevolutie". Tegenwoordig wil hij het vijfjarenplan verdedigen en beschermen door "herziening van de loonen door rekening te houden met de fysieke kracht en de scholing van de arbeiders" en door "verhoging van de officiële en de directe en indirecte belastingen". M.a.w.: verwijding van de kloof tusschen de arbeidersburocratie en de gewone proletariërs, en versterking van de burocratie.

WAT BETEKENT DE "VERDEDIGING VAN SOWJET-RUSLAND?"
VOOR DE BOEREN: verdediging van hun nieuwe eigendommen.
VOOR DE RUSSISCHE BOURGEOISIE: verdediging van 't staats- en privé-kapitalisme tegen het buitenlandse imperialisme.
VOOR DE BUITENLANDSCHE CONCESSIE-KAPITALISTEN: verdediging van hun privileges.
VOOR DE ARBEIDERS: verdediging van de nationale illusies, die hun nog resten. De verdediging van de U.S.S.R. en de nationale industrialisatie, dat is de heilige formule van de Russen.

En de heele wereld gaat hiermee accoord: de geprivilegieerde Duitsche en Amerikaansche imperialisten evenals Trotzky. Er is slechts oppositie op één punt: klein-burgerlijke elementen van het platteland zouden liever wat minder belasting betalen. Zij vinden, dat de burocratische industrialisatie duur kost. Zij willen, dat ze de fabrieksproducten kunnen krijgen tegen de prijzen van de wereldmarkt en niet volgens tarief

van 't een

van de staatsindustrie. Zij worden door de Trotzkyisten en de Stalinisten als Rykovisten of "rechtchen" bestreden, in naam van 't proletariaat, maar in waarheid ten bate van de eigenmeene belangen van de Russische bourgeoisie (waarmee bovengenoemde klein-burgerlijke belangen niet eens een onoverkomenlijk antagonisme vormen).

De leider van de principieel-oppositioneel-bolsjewiek-Leninisten is daar toe afgedaald, dat hij 'n vrij onbeduidende, onstandvastige, klein-burgerlijke tendenz als een der voornaamste vijanden ziet. Hij is er toe afgedaald zich te richten naar de groote, invloedrijke bourgeoisie, waarbij hij zich beroemd op een liquidatie van de "ultra-linkschen",

KOM JE GELD TEGEN KORT??

WIJ =XXXX OK!!

KAMERADEN! We beginnen met de publicatie van ons geschrift: **"DE GRONDBEGINSELEN DER COMMUNISTISCHE PRODUCTIE EN DISTRIBUTIE"**, dat deze dagen ook in het Duitsch verschijnt, en dat ongeveer 150 bladzijden zal omvatten. Eens per maand willen we een aflevering van ongeveer 20 blz. als bijlage bij de PIC geven. De moeilijkheid zit echter natuurlijk weer in de centen. Voor deze uitgave zullen we ongeveer F. 200 noodig hebben, welk bedrag we als groep echter godschmogelijk kunnen opbrengen. **WE VERTROUWEN ER DAAROM OP, DAT ONZE BEZERS DIT BEDRAG BIJEBRENGEN**, ieder een gulden en de zaak is voor mekaar. Onder het hoofd **GRONDBEGINSELEN-FONDS** willen we in de PIC steeds de voor dit doel ingekomen gelden verantwoordelijk. Stuur postzegels, postwissel of stort op de Gen. Girorekening van H. Canne Meijer (C 2885).

KAMERADEN - we rekenen op jullie!

DE POENALE SANCTIE.

De volksraad en de tweede kamer bij bespreking van de tweede afdeeling van de Indische begroting hebben de poenale sanctie tot onderwerp van hun debatten gemaakt.

De volksraad overweegt voorbereidingen tot gedeeltelijke opheffing van de poenale sanctie aldus handelende naar de verklaring van de regeeringsgevolmachtigde voor Justitie in de volksraadvergadering van 8 Augustus 1927.

Om tot een besluit te komen, zou ik willen herhalen, dat het standpunt der regering inzake de poenale sanctie aan allen bekend is en dat de regering inderdaad acht aan-zoals-instituut wanschte doch dat zij zich gebonden acht aan-zoals door verschillende sprekers reeds werd gezegd - den termijn van 1930, waarna zij zoo spoedig en zoo redelijk mogelijk tot afschaffing wil medewerken, d.w.z. zoo redelijk mogelijk tot schade toe te brengen aan het bedrijf, redelijk mogelijk tot Waar dit onderwerp heden aan het ontstaan en de grondslagen van de poenale sanctie aan te bieden.

In tegenstelling tot Java, dat dichtbevolkt is, kan men van de z.g. buitenzittingen tot Java, dat daar de bevolkingsdichtheid zeer gering is. Zoolang nog hoofdzakelijk de Javaansche landbouw (in den wijdsten zin genomen) voorwerp van den winsthonger van het blanke kapitalisme was, werd dit niet als een euvel ondervonden. Anders werd dit toen de buitenzittingen en v.n. de Sumatraansche landbouw, welke bij het oprichten geveerde mogelijkheden ontdekt werden, die voor het eerst werd waar winst-schaal gerealiseerd werden in de tabakscultuur, welke bij het oprichten van de Deli's in 1869 vaste vormen begon aan te nemen. Was een tijd op Sumatra's Oostkust mocht verhaagen, weldra kwamen twee andere cultures het drietal voortooien, dat sedert jaren een onuitputtelijke winstbron voor de Nederlandsche kapitalisten is geweest; dit waren de thee en de rubber. De belangrijkheid en de snelle toename van de tabakscultuur op Sumatra blijkt uit onderstaande cijfers:

Jaar	Pakken	Waarde
1864	50	4.000
1870	3.114	500.000
1899	259.635	32.875.000
1913	251.889	49.900.000

Een van de grootste moeilijkheden, die de cultuurondernemingen aldaar te overwinnen hadden was het gebrek aan bevolking, die als arbeidskrachten op de plantages kon fungeren. De aanwezige bevolking was te weinig in tal en bovendien niet geneigd om de in de cultuurondernemingen vereischte arbeid te verrichten. Zaak was dus van buitenaf in arbeidskrachten te voorzien. Aanvankelijk werd door werving van Chinese arbeiders later door werving van Javaansche en Madoereesche arbeiders in de behoefte aan arbeidskrachten voldaan. Deze werving vormt een van de zwarte hoofdstukken uit "onze" koloniale geschiedenis. Want het eigenaardige is, dat terwijl de heeren

van de cultures hevig verlangden de voor hun plantages zeer geschikte landbouwarbeiders van Java in hun dienst te nemen, deze Javanen daarvoor heel weinig voelden. De beweegredenen van de aangeworvenen om voor gemeld doel van Java te vertrekken zijn in het algemeen "niet om hun levensstandaard te verbeteren", zegt de Encyclopaedia van Ned. Indië, Oostkust geëmigreerd. (in 1927 ongeveer 67.000)

Wij zullen ons niet verdiepen in de werving, zooals die geweest is, maar ons uitsluitend bezig houden met het beeld dat ze ons nu biedt, zooals ze is, welgereguleerd en zaak van voortdurende bemoeienis der regering.

De bemoeienis van de regering bepaalt zich hiertoe, dat de koeli zijn contract afsluit in tegenwoordigheid van den ambtelijken wervingscontroleur, welke hem in zijn landstaal zijn arbeidscontract voorleest. Daarvoor is hij medisch onderzocht. Hiermede houden tamelijk wel, wat betreft de werving, de regeeringsbemoeieningen op. Wat de eigenlijke werving, welke in hoofdzaak hier voor ligt, betreft, houden wij ons aan de mededeelingen van een burgerlijk schrijver, den heer Dr. M. van Blankenstein, welke tot de vrijmoedigheid van kritiek durft komen omdat "de organisaties der planters zich dit niet als een verwijt hoeven aan te trekken". Zij zijn "De poenale sanctie in de praktijk" geeft hij een beschrijving van de werving, die we in hoofdzaken zullen volgen.

Er bestaat een Alg. Delisch Emigratie Kantoor (Adek), de wervingsorganisatie van de planters der Oostkust, dat evenwel op de gang van zaken weinig invloed heeft omdat daarnaast rekening is te houden met de "beroeperwerving" van particuliere firma's. Maar dat daargelaten, het materiaal waarmee deze Adek zelf werkt is ook niet van het beste soort. De Adek en ook de Zusuma (Zuid Sumatra Landbouw en Nijverheidsvereniging), welke eveneens voor Sumatra "werft", hebben agenten, waarvan de leiders reeds "grif erkennen, dat zij voor hen reeds niet meer ten volle kunnen instaan". Het werven is nu eenmaal een vak, dat de elite der samenleving nog weinig heeft aangetrokken. Onder deze agenten staan mandoers. "Het mandoermateriaal is bedenkelijk". De mandoers zetten ten slotte werfers aan het werk, over welke werfers geen enkele controle bestaat. De agent krijgt plus minus R.50.-- voor elke aangeworven koeli, waarvoor hij dan de kosten tot inscheping op zich neemt. Waarbij nog premies komen voor boven bepaalde aantallen geworvenen.

Het gehalte van de werfers, die speciale vaklui zijn en hun eischen stellen, komt tot uiting in hun methoden. "De wijze waarop zij vrouwen strikken, lijkt op zekere gebruiken in den meisjeshandel: voorepiegeling van huwelijk b.v. Het is heel moeilijk hen daarop te betrappen, omdat het slachtoffer of niet spreekt of iets anders zegt dan de waarheid". "Vrouwen worden weggelokt van hun man". "Jonge mannen worden geworven zonder dat hun precies duidelijk wordt gemaakt waar het om gaat. Op de naliviteit van den eenvoudigen Javanen kunnen hooge wissels getrokken worden. Daarna doet intimidatie de rest. Men kan daarover van ingewijden onverkwikkelijke verhalen hooren".

Kortom de werving berust op bedrog, intimidatie en geweld. Na het teekenen van het contract worden de koelie's praktisch opgesloten gehouden. Vooral scherpe controle wordt gehouden als het handgeld is uitbetaald, daar pogingen tot ontsnapping voorkomen. Dit scherpe toezicht geeft de inscheping een onprettig aanzien. Wonderlijk toch, de transport

ten, die de Fransche justitie naar overzeesche strafkolonias redigeert plagen veelal de belichaming van alles wat aangenaam is te zijn.

Verder bestaat hier naast nog de z.g. laaken werving. Laakens zijn propaganda maken voor emigratie en hun dorpsgenooten trachten over te halen om mede te emigreren naar Sumatra. Men verwacht van dit stelsel dat nog niet zoo oud is veel goede, vooral om de kwade reuk, waarin Sumatra bij de Javanen staat, uit de wereld te trekken en spreekt van "Djoel kapala" zich verkoopen, en van geslagen worden. Niet zonder recht.

Sprekend over de poenale sanctie vat men hieronder dikwijls samen het gehele contract stelsel zooals dat door de koelie-ordonnantie geregeld is, terwijl de poenale sanctie alleen de strafbepaling op dat deel van de ordonmantie, waarin zijn opgenomen de strafbepalingen, waarmee de koelie gedreigd wordt, die zijn arbeidscontract niet ontwikkelen te constateeren. Werden aanvankelijk strafbepalingen opgenomen tegen elke willekeurige inbreuk op het contract van de zijde van den arbeider en tegen verrigende inbreuk op het contract van de zijde van de keurige inbreuk op de werkovereenkomst van de zijde van de willekeurige inbreuk op de werkovereenkomst van de zijde van de onderneming a, het niet naleven van de verplichting om de verplichte arbeid te verrichten. Voorts is ook nog gehandhaafd de bepaling dat werklieden, die tijdens den duur der overeenkomst buiten de onderneming terechtaan of een vrijheidsstraf ondergaan hebben, dan wel zij, die na een afwezigheid wegens verlof, ziekte of anderszins niet binne een bepaalde tijd naar de onderneming terugkeeren, namens de politie door personeel van den werkgever naar teruggevoerd kunnen worden. Men spreekt dan van "door den sterken arm".

Dit is het hatelijke van de heele geschiedenis, hierin onderscheidt deze vorm van slavernij zich in zoo hoge mate van de andere vormen als b.v. de z.g. "vrije loonarbeid", dat in deze strafsantie tot uiting komen een ongebreidelde brutaliteit, wreedheid, machtswellust en onremde drang om ten koste van alles de winsten veilig te stellen. Dat een "arbeidscontract" waarin de ondernemer tegenover den arbeider de willekeurige machtsbevoegdheid bezit, deze laatste absoluut aan de praktijk van zijn meester uitlevert, behoort geen naders uitleg. De zelfs de "goede wil" van een geheel bestuursapparaat niets veranderen. De reeks van aanslagen op en vermoordingen van burgerlijke en publieke tegenwoordigers van onze civiliseerende natie is daarvoor een barometer die "storm" niet meer verlaten wil. Nu leuzen van afschaffing, vermin-

dering en gedeeltelijke opheffing zoo menigvuldig aangeheven worden is het het zaak om, los van ethische of parlementair-propagandistische overwegingen, te constateeren in hoe of de zaak van de poenale sanctie ervoor staat.

Tot nu toe is de poenale sanctie een niet te verwaarloozen waarde geweest, zonder welke de westersche ondernemers hun cultuursver Oostkust niet konden exploiteeren. De behoerten aan arbeidskrachten zoo als we die in het kort boven geschat hebben, maakte een of andere regeling, waarbij de onderneming voor een bepaalde tijd over een bepaalde hoeveelheid arbeidskrachten met zekerheid kon beschikken, noodzakelijk.

Daarbij kwam nog een andere omstandigheid, welke het noodig maakte, dat er niet alleen arbeidskrachten naar de cultuurstreken kwamen, maar waarbij als eisch optrad, dat die arbeidskrachten voor een bepaalde tijd aan één onderneming gebonden werden. Hoe deze eisch ontstaat is, zullen we met een voorbeeld uit de rubber-cultuur toelichten.

De productie van plantage-rubber in Ned. Indië bedroeg in 1929 tot taal 145.000 ton, maar daarnaast werd door inlandsche producenten een zoo genaamde bevolkingsrubber voortgebracht 106.000 ton d.i. 42,2% van de totale rubberproductie van Nederlandsch Indië. Deze rubber, die voornamelijk uitsluitend werd opgekocht door Chineeschen en in Malakka werd gezuiverd en tot marktproduct omgewerkt, begint zich nu ook in de belangstelling van de Amerikaanse producenten te verheugen, staat evenwel, hoe dan ook buiten controle van de westersche d.i. Nederlandsche, Engelsche enz. producenten.

Tegen deze inlandsche kapitalisten is voor een goed deel de poenale sanctie gericht. Voorgoever men daarover oordeelen kan bezitten deze producenten geen kapitalen, althans niet in de zin van reserve- en bedrijfskapitalen, zooals die bij de westersche ondernemingen voorkomen. Hun belangrijkste kapitaal is hun bezit aan rubberboomen.

Deze speciale omstandigheid is kenmerkend voor hun handelingen. Het ontbreken van bedrijfs- en aandelen kapitalen, het ontbreken van fabrieken en andere inrichtingen noodzaakt deze ondernemers niet om in slechte tijden de boel aan de gang te houden, al is het zelf met verlies, omdat dit dan toch altijd nog voordeliger zou zijn, dan het stopzetten van de geheele productie zooals dat bij de westersche ondernemingen het geval is.

Bij slechte markt valt te constateeren, dat de inlandsche producenten hun opbrengst inkrimpen op de markt. Dit heeft tot gevolg dat zij komen met groote heerselheden op de markt. Dit heeft tot gevolg dat zij de een tijd veel de ander tijd nagenoeg geen arbeiders in dienst hebben. Hun productie wordt naar de laagste kant bepaald door hun minimum directe behoeften, naar de hoogste kant door het aantal te verkrijgen arbeidskrachten. Hun voordeel ligt in het aanwezig zijn van een zoo ruim mogelijke "vrije arbeidsmarkt" op Sumatra.

Dit voordeel hebben de Westersche ondernemers hun trachten te ont nemen, om bij deze stand van zaken, het vormen van een vrije arbeidsmarkt te verhinderen. En hierbij hebben de koelie-contracten, zooals (3) jaar op een onderneming en dan terug of verlengen, geen mogelijkheid om bij andere ondernemingen in dienst te treden (de poenale sanctie op desertie enz.); geholpen. In het algemeen genomen is de toestand op het oogenblik nog zoo en uit dien hoofde kan men zeggen: men kan praten en overwegen wat men wil, de poenale sanctie blijft gehandhaafd.

Toch kan men in de kamer-debatten lezen, dat van de zijde van belaghebbers (dat zijn de ondernemers) op geleidelijke afschaffing aangedrongen wordt. Dat dit aandringen belangen-gronden, winst-gronden heeft en niet uit menslievende overwegingen gedaan wordt, kan van tevoren worden aangenomen. Wat voor belangen kan dan de ondernemer bij de opheffing van de poenale sanctie hebben. De rubber geeft ons hier alweer het duidelijkste antwoord. Er is n.l. in de rubber, maar ook in andere cultuurproducten op het oogenblik een groote moeilijkheid in de afzet. De rubber producenten, door de jaren heen gewoon aan vlotte afzet, hebben hun plantages geleidelijk uitgebreid. Ned. Indie produceerde in de jaren:

1921	1922	1923	1924	1925	1926	1927	1928	1929
75,5	82,2	121	146,3	191	206	229,5	228	251

maal 1000 ton rubber.

Dit is voor het oogenblik meer dan er gekocht kan worden. De voorraden stijgen, de prijzen dalen. Men overweegt thans een groot plan van restrictie, men wil de productie door minder te tappen verkleinen. Het laatste plan is om gedurende de maand Mei in het geheel niet te tappen. Maar wat moeten de ondernemingen dan met hun contract-koelies. Op straat zetten kunnen zij deze menschen niet, zij zijn door contract verbonden. Hier toont het koelie-contract zich een belemmering in de bedrijfsvoering van de ondernemingen. En waar gevallen als nu de rubber-restrictie, overproductie dus, ook in de toekomst absoluut niet tot de onmogelijkheden behooren, zal de poenale sanctie als zoodanig een voortdurende belemmering blijven vormen. Er zijn dus tendenzen in de belangen van de westerse ondernemers, die op een wenschelijkheid van opheffing van de poenale sanctie heenwijzen. Evenwel zal het gebrek aan vaste arbeidersbevolking voorloopig nog in den weg staan aan de opheffing van de poenale sanctie. Niet voordat de vrije (en overvloedige) arbeidsmarkt, welke vorming tot nu toe stelselmatig is tegengewerkt, op Sumatra zal zijn geschapen, zal de poenale sanctie opgeheven worden.

Eventueel grotere vraag naar cultuurproducten zal daarbij natuurlijk altijd weer als remmende factor optreden. Zoo staat het dus met de opheffing van de poenale sanctie. Ditsluitend de belangen van de ondernemers zullen het tempo aangeven. Deze belangen wijzen zich in dezelfde mate waarin het westersch kapitalisme in Indië van min of meer geïsoleerd koloniaal kapitalisme deel uit gaat maken van het wereld-kapitalisme. Overal waar het kapitalisme in reïne vormen begint op te treden d.w.z. uit zijn voor en vroeg-kapitalistische gestalten uitgroeit, is er slavernij in welke vorm ook, gedwongen plaats te maken voor de "vrije" arbeid. Alleen valt te verwachten dat communisten (van de officiële soort, welke is dat eigenlijk tegenwoordig in Holland) en sociaal-democraten, zich nog een vetleeren medaille op de borst zullen spellen en zullen uitroepen: Ons werk gaf de vrije arbeid aan de inlanders.

VERANTWOORDING: P.v.A. te L. F. 5. --, S.v.P. te H. F. 1. 25 **WIE VOLGT I**
LANDBOUWBROCHURE.

In L'Ouvrier communiste, het blad van onze Fransche geestverwanten is een samenvatting van onze Landbouwbrochure verschenen, terwijl de laatste twee hoofdstukken in z'n geheel zijn vertaald. De Duitsche uitgave van deze brochure is reeds geheel uitverkocht. Van de Hollandsche uitgave is nog een beperkt aantal te verkrijgen. Wie nog niet in het bezit is van dit belangrijke geschrift, bestelle ten spoedigste.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (a)
AMSTERDAM GEM. GIRO C. 2885

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

Amsterdam Maart 1930 No. 2
Derde Jaargang No. 5

PAUL LEVI

Wij lezen in het "linkssocialistisch" Weekblad "De Socialist" (14 Febr.) een artikel ter gedachtenis aan den overleden rijksdagafgevaardigde, Paul Levi, waarin deze als een groot leider geprezen, en zijn dood een "groot verlies voor het internationale socialisme" genoemd wordt.

Niet om den dooden Levi, die politiek al sinds lang voor de revolutionaire arbeiders van Duitschland gestorven is, nog eens na te trappen maar om het vervalschen van de geschiedenis, die hier plaats vindt, tegen te gaan, moet over een en ander hier nog iets gezegd worden.

Paul Levi werd in December 1914, samen met Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht, in het hoofdbestuur der pas opgerichte communistische partij gekozen. Na de vermoording van Luxemburg en Liebknecht nam Levi de leiding van de partij over. De schrijver in "De Socialist" doet het nu voorkomen alsof Levi in dezen kritieken tijd de leiding in den geest van de vermoorden en ten goede voor het socialisme gehandhaafd heeft. Tegen het "Spartakus-Radikalisme" had zich Luxemburg maar ook Radek, en zij het niet steeds, ook Liebknecht gekeerd. Paul Levi stond daarbij aan den kant van Luxemburg, en na haar dood, zette hij en de revolutionaire actie en het verzet tegen het putschisme en sectarisme voort. Zoo was zijn leiding volgens "De Socialist". In werkelijkheid is na den dood van Luxemburg en Liebknecht door de communistische partij, of beter door haar centrale comité, waarvan Levi voorzitter was, in geen enkele revolutionaire actie meer leiding gegeven. In tegendeel: de z.g. strijd tegen putschisme en sectarisme diende slechts als dekmantel voor het streven van het hoofdbestuur om elke revolutionaire actie den kop in te drukken. In alle toen volgende acties: de Maartopstand in Berlijn, de stakingen om de Socialisatie in het Ruhrgebied, in het voorjaar 1919, de Münchener Radenrepubliek, en, het allerergste, in de Ruhr-opstand als gevolg van de Kapp-Putsch, heeft de centrale steeds achter de gebeurtenissen aan geloopt. En als Levi hierbij als leider van de communistische partij een rol vervuld heeft, dan was het slechts als bemiddelaar tusschen de opstandigen en de socialdemocratische regering van Ebert, Scheidemann en Noske. Vooral de revolutionaire arbeiders uit het Ruhrgebied zullen zijn naam niet vergeten. Hij was het toch, die het beruchte "Bielefelder Abkommen" als voorzitter van de communistische partij ondertekende, en die op het Radencongres te Essen, dat Paschen 1920 erover te besluiten had; aannemen of niet, zich met al zijn invloed voor de kapitalatie inzette. De revolutionaire arbeiders legden daarop de wapens neer, en toen gebeurde wat ieder denkend mensch vooruit kon zien: de regeringstroepen schoten de weerloozen bij honderdtallen over de hoop, en aan het in het "Bielefelder Abkommen" aan de arbeiders toegezegde, dacht niemand meer. Trouwens, wie in den burgeroorlog verslagen is, heeft geen macht meer, om nakoming van gedane beloften op te vorderen. Zou Levi dat niet ook geweten hebben?